

Peuterspeelzaal TikTak

De Oude Schuur
Spence Hill 4
Oxshott
Surrey

Mw. R. Brandon
Dennenlust
Elton Road 43
Oxshott
Surrey

Oxshott, 1 september 2005

Geachte mevrouw Brandon,

We vonden het heel leuk om Minnie en u gisteren te zien. We zijn ervan overtuigd dat ze het naar haar zin zal hebben in onze leuke, ontspannen speelgroep en we verheugen ons erop u volgende week te zien.

Met vriendelijke groet,

Teri Ashley,
Peuterleidster

PS: Maakt u zich vooral geen zorgen om het verfspuitincidentje. We weten hoe kinderen zijn en we kunnen die muur altijd overschilderen.

Peuterspeelzaal TikTak

De Oude Schuur
Spence Hill 4
Oxshott
Surrey

Mw. R. Brandon
Dennenlust
Elton Road 43
Oxshott
Surrey

Oxshott, 4 oktober 2005

Geachte mevrouw Brandon,

Mogen we u in vertrouwen wijzen op onze zorgen met betrekking tot Minnie? Het is een heerlijk, levendig kind, maar ze moet leren dat ze niet elke dag álle verkleedkleden mag dragen, en dat de 'prinsessenschoentjes' niet geschikt zijn voor spelletjes buiten. Misschien kunnen we het bespreken tijdens de activiteitenochtend voor ouders en kinderen?

Met vriendelijke groet,

Teri Ashley,
Peuterleidster

PS: Maakt u zich vooral geen zorgen om het lijmspuitincidentje. We weten hoe kinderen zijn en we kunnen die tafel altijd opnieuw lakken.

Peuterspeelzaal TikTak

De Oude Schuur
Spence Hill 4
Oxshott
Surrey

Mw. R. Brandon
Dennenlust
Elton Road 43
Oxshott
Surrey

Oxshott, 9 november 2005

Geachte mevrouw Brandon,

Dank u voor uw brief. Fijn dat u zich verheugt op de activiteiten-ochtend voor ouders en kinderen. Helaas zullen er geen verkleedkleden voor ouders zijn, en bieden we evenmin gelegenheid om 'van kleden te ruilen met andere ouders', zoals u voorstelde.

Het doet me plezier u te kunnen zeggen dat Minnie haar bezigheden in de speelgroep heeft uitgebreid en veel tijd doorbrengt in ons nieuwe 'shophoekje'.

Met vriendelijke groet,

Teri Ashley,
Peuterleidster

PS: Maakt u zich vooral geen zorgen om het inktspuitincidentje. We weten hoe kinderen zijn en mevrouw Soper kan haar haar altijd opnieuw verven.

1

Oké. Geen paniek. Ik ben de baas. Ik, Rebecca Brandon (geboren Bloomwood) ben hier de volwassene. Níét mijn dochter van twee.

Alleen vraag ik me af of zij dat wel doorheeft.

‘Minnie, lieverd, hier met die pony.’ Ik probeer net zo kalm en zelfverzekerd te klinken als Nanny Sue van de tv.

‘Po-nié-hié.’ Minnie knijpt nog iets harder in de speelgoedpony.

‘Nee.’

‘Hebben!’ krijst ze hysterisch. ‘Mijn pony!’

Argh. Ik heb een miljoen boodschappentassen aan mijn armen hangen, het zweet staat op mijn gezicht en ik kan dit er echt niet meer bij hebben.

Het ging allemaal zo goed. Ik heb het hele winkelcentrum door-kruist en alle laatste dingetjes van mijn kerstlijst gekocht. Minnie en ik waren op weg naar de Kerstman, en ik bleef alleen even staan om naar een poppenhuis te kijken. Toen griste Minnie die speelgoedpony van een plank en weigerde hem terug te zetten. En nu zit ik midden in de ‘slag om de pony’.

Een moeder in skinny jeans van J Brand met een onberispelijk geklede dochter neemt me in het voorbijgaan op met de ‘kritische moederblik’, en ik krimp in elkaar. Sinds ik Minnie heb, ben ik erachter gekomen dat de ‘kritische moederblik’ nog erger is dan de ‘kritische Manhattan-blik’. Met de ‘kritische moederblik’ stellen ze niet alleen in een oogopslag vast wat je aanhebt en wat het heeft gekost, tot op de cent nauwkeurig, o, nee, ze kijken ook naar de kleren van je kind, het merk buggy, je luiertas, de snacks die je je kind geeft en of je kind glimlacht, snottert of schreeuwt.

Ik weet dat het veel is om in een oogopslag te zien, maar neem maar van mij aan dat moeders weten wat multitasken is.

Minnie scoort beslist een tien voor haar outfit (jurk: een unieke Danny Kovitz, jas: Rachel Riley, schoenen: Baby Dior) en ik wil haar veilig in haar tuigje gespen (leer, Bill Amberg, echt cool, heeft in *Vogue* gestaan). Alleen glimlacht ze niet zo engelachtig als het meisje op de foto's, maar verzet ze zich tegen het tuigje als een stier die de ring in wil stormen. Haar wenkbrauwen zijn woedend gefronst, haar wangen zijn knalrood en ze ademt in om het weer op een krijzen te zetten.

'Minnie...' Ik laat de teugels los en sla mijn armen om haar heen zodat ze zich veilig en beschermd weet, zoals wordt aanbevolen in *Tem je lastige peuter*, het boek van Nanny Sue. Ik heb het pas gekocht om door te bladeren. Gewoon, uit belangstelling. Ik bedoel, ik heb geen problemen met Minnie of zo. Ze is niet lastig. Of 'driftig en koppig', zoals die stomme juf van de peutermuziekgroep zei. (Wat weet die er nou van? Ze kan niet eens fatsoenlijk triangel spelen.)

Wat het met Minnie is, is dat ze... pit heeft. Ze heeft een uitgesproken mening. Over spijkerbroeken, bijvoorbeeld (die wil ze niet aan) en over worteltjes (die eet ze niet). Op dit moment is ze de uitgesproken mening toegedaan dat ze recht heeft op een speelgoedpony.

'Minnie, lieverd, ik hou heel veel van je,' kir ik sussend, 'en het zou me heel blij maken als je me die pony gaf. Goed zo, geef maar aan mammié...' Ik heb het bijna voor elkaar. Mijn vingers omsluiten het hoofd van de pony...

Ha. Vaardigheden. Ik heb ze. Ik kan het niet laten om me heen te kijken of iemand dit staaltje moederlijk vakmanschap heeft gezien.

'Van mij!' Minnie rukt de pony uit mijn handen en zet het op een lopen. Shit.

'Minnie! Minnié!' gil ik.

Ik pak mijn tassen en ren woest achter Minnie aan, die al op de Action Man-afdeling is. God, waarom trainen we al die sportmensen voor de Olympische Spelen? We kunnen gewoon een ploeg peuters inzetten.

Tegen de tijd dat ik haar heb ingehaald, ben ik buiten adem. Ik moet echt eens aan die gym voor pas bevallen vrouwen beginnen.

‘Hier die pony!’ Ik probeer hem te pakken, maar ze klampt zich eraan vast alsof haar leven ervan afhangt.

‘Mijn po-níehíé!’ Haar donkere ogen vonken koppig naar me. Soms lijkt Minnie zo sprekend op haar vader dat ik ervan schrik.

Over Luke gesproken, waar is hij? We zouden sámen kerstinkopen gaan doen. Als gezínnetje. Maar hij is een uur geleden verdwenen, iets mompelend over een telefoontje dat hij moest plegen, en daarna heb ik hem niet meer gezien. Waarschijnlijk zit hij ergens beschaafd cappuccino te drinken en de krant te lezen. Typisch Luke.

‘Minnie, we kopen die pony niet,’ zeg ik zo streng mogelijk. ‘Je hebt al bergen speelgoed en je hebt geen pony nodig.’

Een vrouw met warrig donker haar, grijze ogen en een tweeling in een buggy werpt me een goedkeurende blik toe. Onwillekeurig laat ik de ‘kritische moederblik’ over haar glijden en zie dat ze er zo eentje is die Crocs draagt met bobbelige zelfgebreide sokken erin. (Waarom zou iemand dat willen? Waarom?)

‘Is het niet monsterlijk?’ zegt ze. ‘Die pony’s kosten veertig pond!’ Ze werpt een blik op haar zoontjes, die onderuitgezakt liggen te duimen en geen kik geven, en vervolgt: ‘Mijn kinderen zijn wel zo verstandig er niet om te vragen. Als je één keer toegeeft, is het eind zoek. Ik heb de mijne goed afgericht.’

Opschepper.

‘Absoluut,’ zeg ik waardig. ‘Ik ben het helemaal met u eens.’

‘Sommige ouders zouden die pony gewoon voor de lieve vrede aan hun kind geven. Geen discipline. Walgelijk is het.’

‘Vreselijk,’ beaam ik, en ik tast heimelijk naar de pony. Minnie ontwijkt mijn greep behendig. Shit.

‘Toegeven is het ergste wat je kunt doen.’ De vrouw kijkt met kei-harde ogen naar Minnie. ‘Dat is het begin van alle ellende.’

‘Nou, maar ik geef nooit toe,’ zeg ik gedecideerd. ‘Je krijgt die pony niet, Minnie, en dat is dat.’

‘Po-níehíé!’ Minnies gejammer gaat over in een hartverscheuwend snikken. Het is ook zo’n drama-queen (dat heeft ze van mijn moeder).

‘Succes ermee.’ De vrouw loopt weg. ‘Vrolijk kerstfeest.’

‘Minnie, ophouden!’ zeg ik woest zodra de vrouw weg is. ‘Je zet

ons allebei voor schut! Wat wil je eigenlijk met die stomme pony?’

‘Po-niéhié!’ Ze drukt de pony tegen zich aan alsof het haar lang verloren gewaande, trouwe hondje is dat vijfhonderd kilometer verderop op de markt is verkocht en net terug is komen strompelen naar de boerderij, met blaren op zijn pootjes en om haar jankend.

‘Het is maar een stom speeltje,’ zeg ik ongeduldig. ‘Wat is er nou helemaal zo bijzonder aan?’

Dan kijk ik voor het eerst goed naar de pony.

Wauw. Ik moet zeggen... hij is echt gaaf. Hij is van witgeschilderd hout met overal glittersterretjes en een schattig met de hand geschilderd snoetje. En hij heeft rode wieltes.

‘Je hebt echt geen pony nodig, Minnie,’ zeg ik, maar nu iets minder zeker van mijn zaak. Mijn oog valt net op het zadel. Is dat echt leer? En hij heeft een echt tuig met gespen en zijn manen zijn van echt paardenhaar. En dan zit er ook nog eens een roskam bij!

Veertig pond is echt niet duur voor zo’n pony. Ik duw tegen een van de rode wieltes, en het draait perfect rond. Nu ik erover nadenk: Minnie heeft nog geen speelgoedpony. Het is een opvallende lacune in haar speelgoedkast.

Ik bedoel, niet dat ik door de knieën wil gaan.

‘Je kunt hem ook opwinden,’ zegt een stem achter me. Ik kijk om en zie een oudere verkoopster naar ons toe komen. ‘Er zit een sleuteltje aan de onderkant. Kijk!’

Ze windt de pony op en Minnie en ik kijken gefascineerd toe hoe hij als in een carrousel steigert en zijn benen weer laat zakken, begeleid door tinkelende muziek.

O, mijn god, ik ben gek op die pony.

‘Het is een speciale kerstaanbieding, veertig pond,’ vervolgt de verkoopster. ‘Normaal kost hij zeventig. Het is een handgemaakt Zweeds product.’

Bijna vijftig procent korting. Ik wist dat het een koopje was. Had ik niet gezegd dat het echt niet duur was?

‘Mooi, hè, snoesje?’ De verkoopster glimlacht naar Minnie, die stralend terugglimlacht, absoluut niet obstinaat meer. Ik wil niet opscheppen, maar eigenlijk ziet ze er best aanbiddelijk uit met haar rode jasje, donkere staartjes en kuiltjeswangen. ‘Dus, wilt u hem hebben?’

'Ik, eh...' Ik schraap mijn keel.

Kom op, Becky. Zeg nee. Wees een goede moeder. Loop weg.

Mijn hand schiet uit en aait nog eens over de manen.

Maar het is zo'n schatje. Moet je dat lieve snoetje zien. En een pony is toch geen stomme beveling? Van een pony krijg je nooit genoeg. Het is een klassieker. Het is, zeg maar, het Chanel-jasje onder het speelgoed.

En het is Kerstmis. En het is een speciale aanbieding. En wie weet ontpopt Minnie zich als een geboren amazone, valt me opeens in. Een pony zou precies de aansporing kunnen zijn die ze nodig heeft. Ik zie haar in een visioen voor me, twintig jaar oud in een rood jasje op de Olympische Spelen, naast haar schitterende paard. Ze zegt tegen de camera's: 'Het is allemaal met Kerstmis begonnen, lang geleden, toen ik het cadeau kreeg dat mijn leven zou veranderen...'

Mijn gedachten malen als een computer die een DNA-bepaling doet. Het moet toch mogelijk zijn om tegelijkertijd 1) niet toe te geven aan Minnies driftbui; 2) een goede moeder te zijn; en 3) die pony te kopen. Er moet zo'n oplossing uit de lucht vallen, zo eentje waarvoor Luke adviseurs altijd bergen geld betaalt...

Dan weet ik het. Het is een geniaal idee en ik snap niet dat ik er niet eerder op ben gekomen. Ik pak mijn mobiel en sms Luke. Luke! Heb geniale inval gehad. Minnie moet zakgeld hebben.

Ik hoor meteen daarop de *ping* van zijn antwoord: **Waarom? Hoezo?**

Omdat ze dan dingen kan kopen, natuurlijk! typ ik, en dan bedenk ik me. Ik wis de tekst en typ in plaats daarvan met zorg: Kinderen moeten van jongs af aan met geld leren omgaan. Lees artikel maar. Geeft gevoel van zelfstandigheid en verantwoordelijkheid.

Even later antwoordt Luke: Kunnen we haar niet gewoon de Financial Times geven?

Kop dicht! antwoord ik. 2 pnd pr wk?

Ben je gek? lees ik prompt. 10 p per week is zat.

Ik kijk verontwaardigd naar het scherm. Tien penny? Die oude vrek. Wat kan Minnie daar nou van kopen?

Op tien penny per week kunnen we ons die pony nooit veroorloven.

50 p per week, typ ik resoluut, is landlk gemddld. (Dat controleert hij nooit.) Wr zit je eigenlijk? Bijna tijd voor de Kerstman!

Oké, zie maar. Ik kom eraan, antwoordt hij.

Gelukt! Ik berg mijn mobieltje op en maak een snelle berekening. Vijftig penny per week, twee jaar lang, is samen tweeënvijftig pond. Makkelijk zat. Waarom heb ik in vredesnaam niet eerder aan zakgeld gedacht? Het is perfect! Onze shopmiddagjes zullen er een heel nieuwe dimensie door krijgen.

Ik wend me zelfvoldaan tot Minnie.

‘Moet je horen, snoes,’ zeg ik. ‘Ik koop die pony niet voor je, want ik heb al nee gezegd, maar bij wijze van extraatje mag je hem van je eigen zakgeld kopen. Is dat niet leuk?’

Minnie neemt me onzeker op, waar ik uit afleid dat ze het met me eens is.

‘Je bent nog nooit aan je zakgeld gekomen, dus je hebt alles van de afgelopen twee jaar nog, en dat is meer dan genoeg. Zie je wel hoe fantastisch sparen is?’ zeg ik blij. ‘Zie je wel hoe leuk het is?’

Ik loop helemaal in mijn nopjes met mezelf naar de kassa. Over verantwoord ouderschap gesproken. Ik laat mijn kind op jonge leeftijd kennismaken met de beginselen van financiële planning. Ik zou zelf zo’n tv-goeroe kunnen worden! *Super Becky’s adviezen voor fiscaal verantwoord ouderschap*. Ik zou in elke uitzending andere laarzen kunnen dragen...

‘Karretje.’

Ik schrik op uit mijn dagdroom en zie dat Minnie de pony heeft laten vallen en nu een gedrocht van roze plastic omklemt. Waar heeft ze dat ding vandaan? Het is het karretje van Winnie de Poeh, uit die tekenfilms.

‘Karretje?’ Ze kijkt hoopvol naar me op.

Wat krijgen we nou?

‘Je krijgt dat karretje niet, lieverd,’ zeg ik geduldig. ‘Je wilde de pony hebben. Die lieve pony, weet je nog?’

Minnie werpt een totaal onverschillige blik op de pony. ‘Karretje.’

‘Pony!’ Ik raap de pony op van de vloer.

Wat is dít frustrerend. Hoe kan ze zo wispelturig zijn? Dat moet ze beslist van mam hebben.

‘Karretje!’

‘Pony!’ Het komt er harder uit dan ik had bedoeld. Ik zwaai met de pony naar Minnie. ‘Ik wil de poníéhíé...’

Opeens gaan mijn nekharen overeind staan. Ik kijk om en zie de vrouw met de tweeling met haar keiharde ogen van een afstandje naar me kijken.

‘Ik bedoel...’ Mijn gezicht gloeit en ik laat de pony snel zakken. ‘Ja, je mág de pony van je zakgeld kopen.’ Ik richt me tot de vrouw met de harde ogen. ‘Elementaire financiële planning. Wat we vandaag hebben geleerd, is dat je moet spáren voordat je iets kunt kopen, hè, lieverd? Minnie heeft al haar zakgeld uitgegeven aan de pony, en dat is een heel verstandige keus...’

‘Ik heb de andere pony gevonden!’ De verkoopster duikt uit het niets op, ademloos en met een stoffige doos in haar handen. ‘Ik wist dat we er nog een in het magazijn hadden liggen, het was oorspronkelijk een set, weet u...’

Is er nóg een pony?

Ik snak onwillekeurig naar adem bij het zien van de tweede pony. Die is nachtblauw met ravenzwarte manen, bespikkeld met sterretjes en met gouden wieltjes. Hij is adembenemend. Hij past perfect bij de andere pony. O god, we moeten ze allebei hebben. Het moet.

Tot mijn ergernis staat de vrouw met de harde ogen en de buggy nog steeds naar ons te kijken.

‘Jammer dat je al je zakgeld al hebt uitgegeven, hè?’ zegt ze tegen Minnie met zo’n strak, onvriendelijk glimlachje waaraan je kunt zien dat ze nooit lol of seks heeft. Dat kun je altijd aan mensen zien, volgens mij.

‘Ja, hè?’ zeg ik beleefd. ‘Dat is een probleem. We zullen dus een oplossing moeten verzinnen.’ Ik denk even diep na en wend me dan tot Minnie.

‘Lieverd, hier komt je belangrijke tweede les financiële planning. Soms, als we een verbijsterend nu-of-nooitkoopje zien, kunnen we een uitzondering maken op de spaarregel. Dat heet “grijp je kans”.’

‘Gaat u die pony zomaar kopen?’ zegt de vrouw met de harde ogen ongelovig.

Waar bemoeit ze zich mee? God, wat heb ik de pest aan andere

moeders. Ze moeten zich altijd opdringen. Zodra je een kind krijgt, is het alsof je een kadertje op een website bent geworden met de tekst: *Vul hier al uw onbeschofte, kwetsende opmerkingen in a.u.b.*

‘Natuurlijk ga ik hem niet kopen,’ zeg ik koeltjes. ‘Ze zal hem van haar eigen zakgeld moeten betalen.’ Ik hurk om Minnies aandacht te trekken. ‘Schatje, als je die andere pony van je zakgeld betaalt, vijftig penny per week, kost dat je ongeveer... zestig weken. Je moet een voorschot nemen. Zoiets als “rood staan”.’ Ik spreek heel duidelijk. ‘Dan komt het er eigenlijk op neer dat je al je zakgeld tot je drieënhalft bent al hebt opgemaakt, snap je?’

Minnie lijkt een beetje perplex, maar ik zal er ook wel perplex hebben uitgezien toen ik voor het eerst rood kwam te staan. Dat hoort erbij.

‘Opgelost.’ Ik kijk stralend naar de verkoopster en geef haar mijn creditcard. ‘Allebei de pony’s, alstublieft.’ Ik wend me weer tot Minnie. ‘Zie je wel, schattebout? De les die we vandaag hebben geleerd, is: geef het nooit op als je iets echt wilt. Hoe onmogelijk iets ook lijkt, er is altijd iets op te verzinnen.’

Tegen wil en dank maakt het me trots dat ik dit pareltje van wijsheid kan overdragen. Daar draait het hele ouderschap om. Je kind leren hoe de wereld in elkaar zit.

‘Weet je, ik heb ook eens een verbijsterende kans gekregen,’ zeg ik terwijl ik mijn pincode intoets. ‘Het was een paar laarzen van Dolce&Gabbana met negentig procent korting! Alleen zat ik aan de limiet van mijn creditcard. Maar heb ik het toen opgegeven? Nee! Natuurlijk niet!’

Minnie luistert zo aandachtig alsof ik haar over de drie beertjes vertel.

‘Ik ging terug naar huis, doorzocht al mijn zakken en tassen, raapte al mijn kleingeld bij elkaar... en raad eens?’ Ik zwijg even om de spanning op te voeren. ‘Ik had genoeg geld! Ik kon die laarzen kopen! Joepie!’

Minnie klapt in haar handen en tot mijn verrukking begint de tweeling woest te juichen.

‘Zal ik nog een verhaaltje vertellen?’ Ik kijk de peuters stralend aan. ‘Willen jullie horen over die sample sale in Milaan? Op een dag

liep ik door de stad en toen zag ik een raadselachtig bord.' Ik zet grote ogen op. 'Wat denken jullie dat er op dat bord stond?'

'Bespottelijk.' De vrouw met de harde ogen keert de buggy abrupt. 'Kom op, we gaan naar huis.'

'Verhaaltje!' dreint een van haar zoontjes.

'Niks verhaaltje,' snauwt ze. 'En jij bent knettergek,' roept ze over haar schouder terwijl ze met grote passen wegloopt. 'Geen wonder dat je zo'n verwend kind hebt. Wat zijn dat voor schoentjes die ze aanheeft, hm? Gucci?'

Verwend?

Het bloed stijgt naar mijn wangen en ik kijk het mens sprakeloos van ontzetting aan. Waar komt dát vandaan? Minnie is niet verwend!

En Gucci máákt niet eens zulke schoenen.

'Ze is niet verwend!' roep ik zodra ik mijn stem terug heb, maar de vrouw is al verdwenen achter het rek met Bob de Bouwer. Nou, ik ben echt niet van plan achter haar aan te rennen en te roepen: 'Mijn kind hangt tenminste niet de hele dag duimzuigend in haar buggy en trouwens, ben je wel eens op het idee gekomen die snotneuzen af te vegen?'

Want dan zou ik Minnie niet het goede voorbeeld geven.

'Kom op, Minnie.' Ik probeer me te vermannen. 'Ga mee naar de Kerstman. Daar zullen we van opknappen.'